

AQUESTA ÉS LA DONA QUE VA VIURE MÉS DE 30 ANYS AMB EL PERE CASALDÀLIGA: ALS 100 ANYS DEL SEU NAIXEMENT

Va oferir una tassa de cafè als militars que registraven la seva escola per subversiva; va dur a imprimir clandestinament el primer document episcopal de Casaldàliga ...en un avió de l'exèrcit!; a més, és la responsable de que l'Arxiu de la Prelatura tingui més de 300.000 documents i sigui una referència de la història de Brasil i d'Amèrica Llatina.

Vivia a casa del Pere Casaldàliga, a São Félix do Araguaia. Ocupava una petita habitació que donava el pati interior on succeeix una bona part de la vida d'aquella casa. Al costat del seu petit llit de fusta, tan típic en la majoria de les cases de la Prelatura, destacava un piano protegit de la pols de l'Araguaia amb una manta fina de color marró.

De tant en tant, s'escoltaven les notes d'aquell vell piano i la casa s'enlairava - encara més-, com en una hora de pau divina que sortia de la Terra i del compromís radical del Pere i la Irene.

Qui va ser?

Irene Maria Paula Franceschini, nascuda Sao Paulo el 1919, era filla d'un músic italobrasiler que va arribar a ocupar la cadira número 28 de l'Acadèmia Brasileira de la Música. Neta del Comte José Vicente de Azevedo per part de mare. Tan fràgil i delicada, com obstinada i perseverant. Pianista, professora de música i religiosa de la Congregació de les Germanes de San Josep de Chambéry.

Després de dedicar la meitat de la vida a ensenyar música a l'escola de la seva congregació a São Paulo, la Germana Irene va sentir l'impuls de ser missionera i en saber que es demanen voluntaris per anar a la recentment creada Prelatura de São Félix do Araguaia, va decidir presentar-s'hi.

D'aquesta manera, va arribar a l'Araguaia al 1971, després d'un viatge de més de tres setmanes d'autobús i a cavall, des del seu São Paulo natal fins a l'interior de l'Amazònia: 1918 km.

La dona del bisbe 😊

La germana Irene va acabar passant més de 30 anys al costat del bisbe Casaldàliga, encarregant-se de la gestió de casa seva, d'atendre discretament a les visites que el Pere rebia i també entregant-se completament a la missió de treballar amb i pel poble.

Molts camperols que anaven regularment a casa del bisbe Pere buscant menjar, conversa o algun recolzament, no molt coneixedors de les castes imposicions de l'Església-catòlica-apostòlica-romana, sempre tan distant dels tròpics, deien amb tota naturalitat i innocència que els havia atès "la dona del bisbe". La sempre fidel i present Irene.

Però més enllà del seu paper de "cancillera" de casa, a la regió de l'Araguaia, la Germana Irene va ser coneguda com la "Tia Irene": va contribuir decisivament perquè moltes dones aprenguessin a llegir i a escriure, doncs va ser una de les fundadores i impulsores dels primers projectes d'alfabetització d'adults de l'Amazònia.

Amb elles, a més, va formar grups organitzats que, per primera vegada van lluitar pels seus drets i organitzar-se per actuar políticament per les seves llibertats.